

Κυριακή Θ' Λουκά: Η παραβολή του Άφρονος Πλουσίου († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 17 Νοεμβρίου, 2017

(Λουκ. ιβ´16-21)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Τὸ τέλος τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶναι μιὰ προειδοποίησις γιὰ κάτι ποὺ ὅλοι μας θὰ μπορούσαμε νὰ ἔχουμε συνειδητοποιήσει, - ὅτι ὁ θάνατος εἶναι δίπλα μας, ὅτι πολλά, πάρα πολλά ἀπὸ αὐτὰ ποὺ κάνουμε θὰ χαθοῦν μ' ἐμᾶς ἐπειδὴ εἶναι περιττὰ, θνητὰ.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ προειδοποίησις τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ πόσο κοντὰ εἶναι ὁ θάνατος θὰ μᾶς τρομοκρατοῦσε καὶ θὰ μᾶς στεροῦσε ἀπὸ τὴν δημιουργικὴ μας δύναμη; Ὁχι, ἀντίθετα· οἱ Πατέρες συνήθιζαν νὰ λένε, «νὰ ἔχουμε συνεχῆ **μνήμη θανάτου**» ὅχι μὲ τὴν ἔννοια τοῦ νὰ φοβόμαστε τὸν θάνατο καὶ νὰ ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν σκιά του, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπειδὴ τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ γνώση ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι σύντομη, ὅτι μπορεῖ ὅποιαδήποτε στιγμή νὰ τελειώσει, μπορεῖ νὰ δώσει στὴν κάθε στιγμή τὸ τελικὸ της νόημα, καὶ σὲ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ τὴν αἴσθησις ὅτι πρέπει νὰ βιαστοῦμε νὰ κάνουμε τὸ καλὸ, ὅτι πρέπει νὰ βιαστοῦμε νὰ ζήσουμε ὅπως θὰ ζούσαμε γνωρίζοντας ὅτι ἀνὰ πάσα στιγμή ὁ θάνατος μᾶς ὑπερβαίνει, ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι μιὰ ζωὴ θριαμβευτικὴ. Ἄν μοναχὰ εἶχαμε συνεχῶς αὐτὸ κατὰ νοῦ, θὰ ζούσαμε τόσο βαθιά, τόσο ἔντονα. Ἄν γνωρίζαμε ὅτι τὰ λόγια ποὺ τώρα σᾶς λέω ἦταν τὰ τελευταῖα, πόσο διαφορετικὰ θὰ τὰ ἔλεγα, καὶ πόσο διαφορετικὰ θὰ τ' ἀκούγατε!

Ἄν ἐπρόκειτο νὰ νοιώσουμε ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ μιλούσαμε μπορεῖ νὰ εἶναι νεκρὸ σὲ λίγα λεπτά, πόσο προσεκτικοὶ θὰ εἴμασταν ὥστε τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις μας θὰ ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα ὅλης μας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φροντίδας, ὁ θρίαμβος σὲ ὅ,τι ἄριστο καὶ ὑψηλὸ χαρακτηρίζει τὶς σχέσεις μας.

Ὁ λόγος ποὺ ζοῦμε τόσο ἄσχημα, ποὺ λέμε τόσα πολλὰ κούφια λόγια, λόγια χωρὶς ζωὴ, ποὺ διαπράτουμε τόσες πράξεις ποὺ ἀργότερα καῖνε σὰν πληγὴς τὴν ψυχὴ μας, εἶναι ὅτι ζοῦμε σὰν νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ μοναχὰ ἓνα πρόχειρο σχέδιο τῆς ζωῆς ποὺ θὰ ζοῦμε μιὰν ἡμέρα, ὅταν θὰ ἔχουμε χρόνο νὰ διαμορφώσουμε τὸ σχέδιο στὴν τελικὴ ἱστορία. Ἀλλὰ δὲν λειτουργοῦν ἔτσι τὰ πράγματα· ἔρχεται ὁ θάνατος καὶ τὸ σχέδιο μένει ἀδούλευτο, ἀπλῶς μουτζουρωμένο, καὶ αὐτὸ ποὺ μένει εἶναι μιὰ θλίψη

για τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ εἶναι σπουδαῖο, ἀλλὰ ποὺ ἀποδείχτηκε ἐπιπόλαιο καὶ ἀσήμαντο.

Γι' αὐτὸ μιλάει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι γιατὸ ὅτι θὰ πρέπει νὰ φοβόμαστε τὸν θάνατο, ἀλλὰ γνωρίζοντας ὅτι μπορεῖ νὰ ἔλθει ὅποιαδήποτε στιγμή, κάθε στιγμή πρέπει νὰ εἶναι τέλεια, κάθε λόγος πρέπει νὰ εἶναι λόγος ζωῆς, γεμάτος ἀπὸ πνεῦμα, νὰ ταιριάζει στὴν αἰωνιότητα. Καὶ κάθε μας πράξη σὲ σχέση μὲ μᾶς θὰ εἶναι τέτοια ποὺ θὰ γεννᾷ ζωὴ καὶ θὰ ἐκφράζει τὴν πληρότητα, τὸ μέγεθος, τὴν δύναμη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐλάβειας ποὺ θὰ πρέπει νὰ νοιώθουμε ὁ ἕνας γιατὸν ἄλλον καὶ γιατὸ κάθε τι. Ἄς τὸ σκεφτοῦμε, καὶ τότε ἂν μπορούμε νὰ ἐνεργήσουμε σύμφωνα μ' αὐτὸ, κάθε λόγος καὶ πράξη μας θ' ἀποκτήσει τὴν διάσταση τῆς αἰωνιότητας καὶ θὰ λάμψει στὸ φῶς τῆς. Ἀμήν.

30.11.1980

(Πηγή: kirigmata.blogspot.gr)